

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr 347.

Tredie Session.

98de Møde.

Mandagen den 16de Marts.

(Fortf.)

J. F. Petersen: Et Andragende til Rigsdagen fra Havnecommissionen i Rønne, der er anmeldt her i Thinget under 16de Januar, har foranlediget mig i Forening med en anden æret Rigsgæstmand til at stille et Ændringsforslag til § 12, hvor der under sidste Post findes opført et Beløb af 600 Rbd. som Godtgjørelse for Havnepenge i Anledning af en russisk Fregats Stranding i Efteraaret 1850 paa Kysten Norden for Rønne, ifødetfor at der, efter en af Indenrigsministeren approberet Taxt, tilkom Havnen et Beløb af 979 Rbd. 29 sk. — Af de Bilag, der ledsage Andragendet, erfares det, at politiske Hensyn have bevæget Indenrigsministeren til aldeles at friskeholde den russiske Regjering for disse Havneafgifter, og der er vel Ingen, som vil bestride Regjeringens Ret til at gjøre dette; men hvad jeg gjerne vilde bestride, det er Regjeringens Bespielse til saaledes, som skeet er, at oversføre politiske Hensyn paa den enkelte Commune, paa en enkelt Communeinstitution, der bærer sig selv, existerer ved sin egen Kraft, uden i mindste Maade at modtage noget som helst Bidrag fra Statskassens Side. Jeg troer, at det høitærede Thing vil finde en saadan Fremgangsmaade ligesaa urigtig som ubillig. Jeg havde haabet, at det høitærede Udvalg havde fundet Anledning til at bringe denne Ændring frem, men da dette Haab ikke gif i Opfyldelse, anfaae jeg mig forpligtet til at bringe Spørgsmaalet frem for Thinget, da det forekommer mig, at Havnecommissionen med god Føie har gjort Indsigelse imod denne Regjeringens aldeles vilkaarlige Afkortning af Havnens Indtægter i det angivne Tilfælde. De

store Beføstninger, der ere anvendte paa Havnen i de senere Aar, den Gjæld, den derved har paabraget sig, maa i fuldeste Maade, saa synes det mig, berettigede Havnecommissionens Fremgangsmaade i denne Sag. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale Ændringsforslaget.

Indenrigsministeren: Hvad for det Første Udvalgets Indstillinger til nærværende Afsnit angaaer, da skal jeg tillade mig, foranlediget dertil af Finanzministeren, at oplyse det høitærede Thing om, at det vel kun er, naar Indtægten beregnes temmelig høit, at den omhandlede jydsk Forstrand vil forrente 8000 Rbd. Efter hvad jeg, der har haft Endeel med denne Sag at gjøre, har erfaret, antager jeg, at i Gjennemsnit vil denne Sum neppe kunne forrentes, men desuagtet fortjente det maassée Overveielse, om der ikke var Grund til at indlade sig paa Kjøbet. For det Første er Finanzministeren aldeles forvisset om efter de Oplysninger, han har indhentet, at den Kjøbesum vil kunne erholdes af Private, og at saaledes Leiligheden til at enhver denne Forstrand falder bort, hvis man ei nu indlader sig paa Kjøbet, men der ligger ogsaa en anden Betragtning til Grund end netop den pecuniaire. Årsagen nemlig til, at Private kunne give en høiere Priis for en Forstrand end Staten, naar man seer hen til Forrentningen, det er den, at de ere meget strengere med Hensyn til Spørgsmaalet om Bevist for Eiendomsretten for det løst indbrevne Gods, som afgiver en stadig Indtægt for disse Forstrandseiere paa Vestkysten af Jylland, end Staten er. Det er nemlig bekjendt, at naar der skeer betydelige Søffader, da en stor Deel af Bragene og Ladningerne drive løst ind paa Kysten, og der er det nu Regelen, at Staten er noget moderat i at overholde sin Forstrandsret, saa at den, naar disse Ting